

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 8 Ročník XIX

17. dubna 2022

„...ještě za tmy...“

Milí farníci!

A jsou tu Velikonoce, svátky největšího tajemství života, který je silnější než smrt. Ponořme se do tohoto tajemství, abychom obživilí již teď, v duchovní noci zla, v době, která je poznamenána běsněním démonů...

Sv. Augustin komentuje velikonoční nedělní ráno takto: „Marie Magdaléna nepochybně přišla mnohem více rozničená láskou než ostatní ženy, které poslechly Pána. Proto se Jan nikoli neprávem zmiňuje pouze o ní a nemluví o těch, kteří byli s ní, jak dosvědčují jiní. Markova slova časně ráno po východu slunce (Mk 16,2) nejsou v rozporu s tím, co je zde řečeno: „ještě za tmy“. Když vyjde den, zůstávají ještě zbytky tmy, které s příchodem světla mizí. Markovo „časně ráno po východu slunce“ tedy nelze chápat tak, že by slunce již bylo vidět nad zemí, ale spíše tak, jak jsme zvyklí říkat, že je třeba něco udělat velmi brzy: říkáme „při východu slunce...“

Svatá Maria, matka Kristova, dobře věděla, co se děje, nikam nemusela to ráno utíkat. Ono tajemství v sobě nesla 33 let. A dnes také dobře ví, co se musí „ještě za tmy“, tj. v době zápasu a duchovní temnoty, udělat. Proto vybízela již před 100 lety ve Fatimě k zasvěcení Ruska jejímu Neposkvrněnému srdci. Touží zachránit nesmrtelné duše a vyrvat je z drápů satana. Kéž v probodeném a zmrtvýchvstalém Srdci Kristově a v nanebevzatém Srdci Panny Marie najdeme útěchu a naději v těchto dnech temnoty. Požehnané Velikonoce všem!

†! Pater Petr

Rusko, papež a Maria

Zasvěcení spojuje nebe a zem. Církev, svět, Rusko a Ukrajina jsou nyní vlastnictvím Marie, která stojí před trůnem Boha jako naše Obhájkyňe. 25. 3. 2022 nastal důležitý úkon v Římě i ve Fatimě – díky zasvěcení, spojení s biskupy, historickým důvodům – který odpovídá způsobu, jaký Madona

vyžadovala. Od tohoto objektivního faktu, společně s výzvou k návratu k Bohu, je třeba se znovu vydat na cestu. Intenzivní kající bohoslužba, která byla střízlivá, soustředěná, plná mlčení, znovu umístila Církev do pozice pravdy před Bohem. Uznání viny, potřeba spásy, natažená ruka žádající tu pomoc, která jediná může dát naději ve světě, jenž dosáhl vrcholu bezbožnosti. A pak očekávaný úkon, který ponechával svět v napětí, jenž nechával Boha v napětí, tak jako ponechávala v napětí celé stvoření a Nejsvětější Trojici, před více jak dvěma tisíci lety, ona chvíle ticha rozeprtá mezi zvěstováním archanděla Gabriela a odpovědí Marie z Nazareta. Tělesnými ušima jsme slyšeli slova svatého Otce, který je vyslovoval ve jménu

všech a zasvěcoval Církev a svět, Rusko a Ukrajinu Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Nyní nám uši víry umožňují slyšet Madonu, naši Obhájkyňi, která se staví před Boží trůn se světem, s Církví a zvláště s Ruskem a Ukrajinou v ruce jako se svým vlastnictvím. To, co se stalo večer o Slavnosti Zvěstování Páně, bylo znovu-spojení mezi Nebem a zemí, zboření zdi, kterou vystavěl náš svět, aby znepřístupnil lidem Nebe a znovu-vystavění mostu. A tento most nemohl být znovu vystavěn nežli v Ní, která v Sobě nosila a světu darovala věčného Pontifexe, Ježíše Krista, našeho Pána. Nemohl být znovu-vystavěn než prostřednictvím toho, který byl ustaven Kristovým vikářem a tedy Vrchním Pontifexem (tj. tím, kdo slouží jako most). Mezi Ní a jím, mezi Marií a Petrem je zcela zvláštní, jedinečný, nenahraditelný vztah, který se od zjevení ve Fatimě stal velmi speciálním. Papež a Madona se na sebe intenzivně dívali a nesli v tomto pohledu bolest a naději všech. Byli jsme při znovu-ustavení onoho řádu a oné únikové cesty, na níž Madona poukázala před jedním stoletím v malé portugalské vesničce, a která mezi sebou těsně poutá Boží lid, jeho nejvyššího Pastýře na zemi a Matku Boží. Ve Fatimě Madona žádala po Božím lidu, aby odčiňoval, prosil,

odpykával prostřednictvím svatého přijímání prvních sobot, svatého růžence, přinášením obětí a sebe samých. Dále pak žádala po papeži, aby ve spojení se všemi biskupy zasvětil Rusko jejímu Neposkvrněnému Srdci a upevnil tak nezastupitelnou roli, kterou papež a katolická hierarchie mají v Božím plánu spásy ve prospěch celého světa. A trošičku jsme zahlédli tento znovu–ustavený řád. Viděli jsme lid Pána, velké i malé, pastýře i stádo, jak žádají od Boha odpuštění, jak se sjednocují v modlitbě v tomto slavnostním úkonu a rozpoznávají hlas pastýře, který je konečně vedl k tomu, aby opět složili svoji naději do ochrany Matky Boží více než do každé jiné pozemské iniciativy. Viděli jsme Vrchního Pontifexe – se všemi pastýři Církve – jak pokorně a učenlivě přijímá požadavek Nebe a vykonává zasvěcení, které mohl vykonat pouze on. Neboť Svatá Panna nepřišla nahradit pastýře a věřící, ale žádat je, aby žili ve shodě s oním posláním, jenž jim Pán svěřil. Je objektivně obtížné tvrdit, že způsob, jímž bylo provedeno zasvěcení Církve, světa a zvláště Ruska a Ukrajiny Neposkvrněnému Srdci Marie, neodpovídá tomu, co Přesvatá Panna požadovala ve Fatimě. A to navzdory tomu, co si můžeme myslet o „platnosti“ aktu učiněném svatým Janem Pavlem II v roce 1984 a bez ohledu na tisíce kritických úvah, které mohou být vztaženy na tento kontroverzní pontifikát. Srdce úkonu leží zde, v rozhodujících slovech: „My, tedy, Matko Boží a Matko naše, slavnostně svěřujeme a zasvěcujeme tvému Neposkvrněnému Srdci nás samotné, Církev a celé lidstvo, zvláštním způsobem Rusko a Ukrajinu“. Všichni biskupové a kněží světa se s Vrchním Pontifexem sjednotili v tomto úkonu, jenž obsahuje všechny podstatné prvky vyžadované Madonou v roce 1917, z nichž každý má pregnantní význam. Význam, který my lidé, neustále vystavení nadměrnému vlivu průběžných, rychlých a většinou povrchních sdělení, již nechápeme. Je především přítomna výslovná forma zasvěcení, k níž se připojuje také svěření. Nikdy se nepřežene důležitost tohoto slova – zasvěcení – a úkonu, který vyjadřuje. Po desetiletích sekularizace na všech úrovních, která dosáhla takové míry, že v katolickém prostředí jsme byli svědky nejen systematické demolice toho, co je posvátné, ale dokonce kritiky jeho samotné ideje, obrací úkon zasvěcení tento směr o 180 stupňů. Po mnohých letech, v nichž se neúnavně a nemoudře pracovalo na odstraňování každého prvku posvátnosti až do intimních rozměrů kultu v poslušnosti vůči sloganu, že stejně „již všechno je posvátné“ – a tak, díky přísné vnitřní dynamice, už nic není takové – zasvěcení vrací do paměti a uskutečňuje ono velké hnutí, díky němuž člověk existuje: znovu–přivádění všeho k Bohu tím, že se mu vše zasvěť. Dále pak „adresát“ zasvěcení neboli Nejsvětější Trojice skrze neodmyslitelné prostřednictví Neposkvrněného Srdce. Po letech

mariánského minimalismu se vracíme k „slavnostnímu“ uznání, abychom užili slov obsažených v textu, že Marie může (a má) být osobou, k níž se úkon zasvěcení obrací, protože byla ustavena Prostřednicí všech milostí. O tom se již hovořilo a není třeba se u toho dále zastavovat. Jak je ale krásné zdůraznit nekonečnou trpělivost Nejsvětější Marie a Její ohled k tomu, co stanovil Syn. Její prostřednictví ve skutečnosti nechtělo nahradit prostřednictví lidská, která byla určena Bohem, a která vrcholí v prostřednictví Nejvyššího Pontifexe, ale podněcovalo je, čekalo na ně a zušlechťovalo je. A pak předmět zasvěcení. Někteří kritizovali fakt, že k formulaci zasvěcení byla připojena Církev, svět a Ukrajina, zatímco Madona požadovala pouze zasvěcení Ruska. A je pravda, že v souvislosti se zasvěcením z roku 1984 sestra Lucie upřesnila, že Madona nežádala zasvěcení světa, ale jenom Ruska. „Neposlušnost“, která však neopomíjí požadavek Matky Boží, nýbrž uznává její moc nad celým vesmírem a nad obecnou Církví bez zamlčení onoho národa, na nějž tolik čekala. Co se týče Ukrajiny, zdá se vcelku jasné, že by měla být zasvěcena společně s Ruskem nejen proto, co se tam již řadu let děje (třebaže se někteří tváří, že válka tam začala až na konci února), ale rovněž proto, že se jedná o dva intimně spojené národy díky jejich křtu v křesťanské víře a díky zasvěcení Madoně právě Ruska–Ukrajiny ze strany Jaroslava Moudrého. Tento vztah je nynějším zasvěcením očištěn a posílen. Konečně podpora všech biskupů a dokonce všech kněží světa, kteří byli výslovně vyzváni, aby se připojili k tomuto aktu. Od roku 1952 až dodnes, včetně uvedeného roku 1984, je objektivně obtížné uvést jiné zasvěcení než to uskutečněné 25. března 2022, které by více odpovídalo požadavkům Matky Boží. A zde, u této objektivní stránky věci, je třeba se zastavit a přijmout výzvu k návratu k Bohu, s nímž se v ten den papež František opakovaně obrátil ke všem.

(Luisella Scrosati / Monitor 22-7)

Zprávy a oznámení

Brigáda

Prosim schopné muže naší farnosti k zorganizování pořezu dřeva – hodila by se cirkulárka – a k uskladnění do dřevníku. Na farním dvoře jsou dvě velké hromady, nebude to tedy jednorázová akce. Předem moc děkuji.

...that He might bring us to God...
1st Peter 3:18

Shutterstock.com

*Pokoj
a mír*

*těm kdo
věří a
milují*

Požehnané Velikonoce!

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 18. dubna do 1. května 2022				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	18. 4.		9,00 volná intence			
Úterý	19. 4.		---			
Středa	20. 4.		18,00 růženec			
Čtvrtek	21. 4.				17,00 mše sv.	
Pátek	22. 4.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence			
Sobota	23. 4.					
Neděle	24. 4.	2. neděle velikonoční Svátek Božího milosrdenství 8,30 volná intence		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	
Pondělí	25. 4.		---			
Úterý	26. 4.					18,00 Farní společenství <i>Panský dům</i>
Středa	27. 4.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			
Čtvrtek	28. 4.				17,00 mše sv.	
Pátek	29. 4.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence / příprava břimovanců			
Sobota	30. 4.					
Neděle	1. 5.	3. neděle velikonoční 8,30 Za Josefa Drechslera		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	